

Johann Huswedel

**Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis, Johannes Huswedelius,
Phil. pr. Prof. Ad Exequias Quas Matronae Honestissimae Annae Streleniae, Matri
desideratissimae liberi moestissimi paratas cupiunt ... Omnes Academiae Cives
... invitat**

Rostochi[i]: Kilius, 1639

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn776805983>

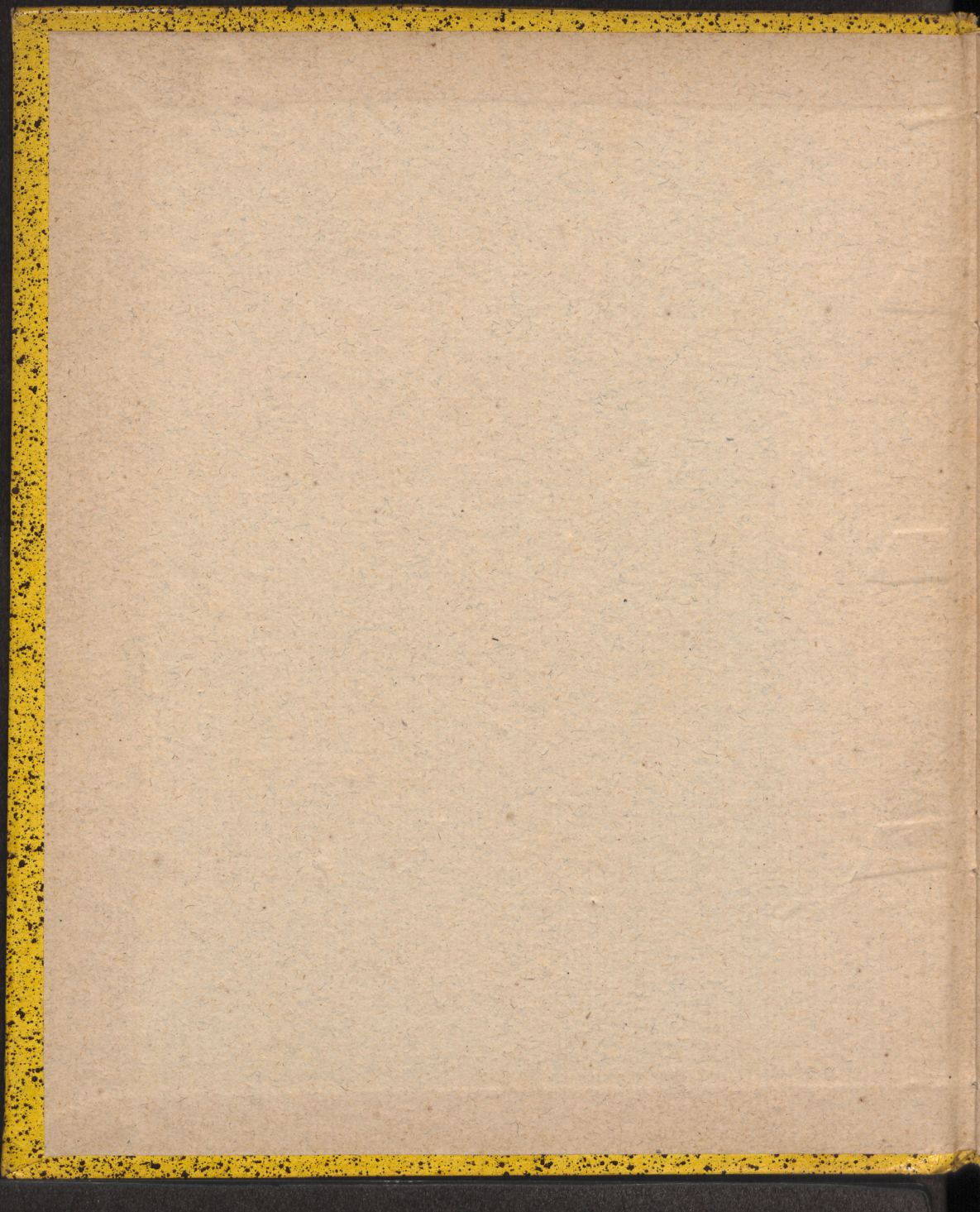
Druck Freier Zugang

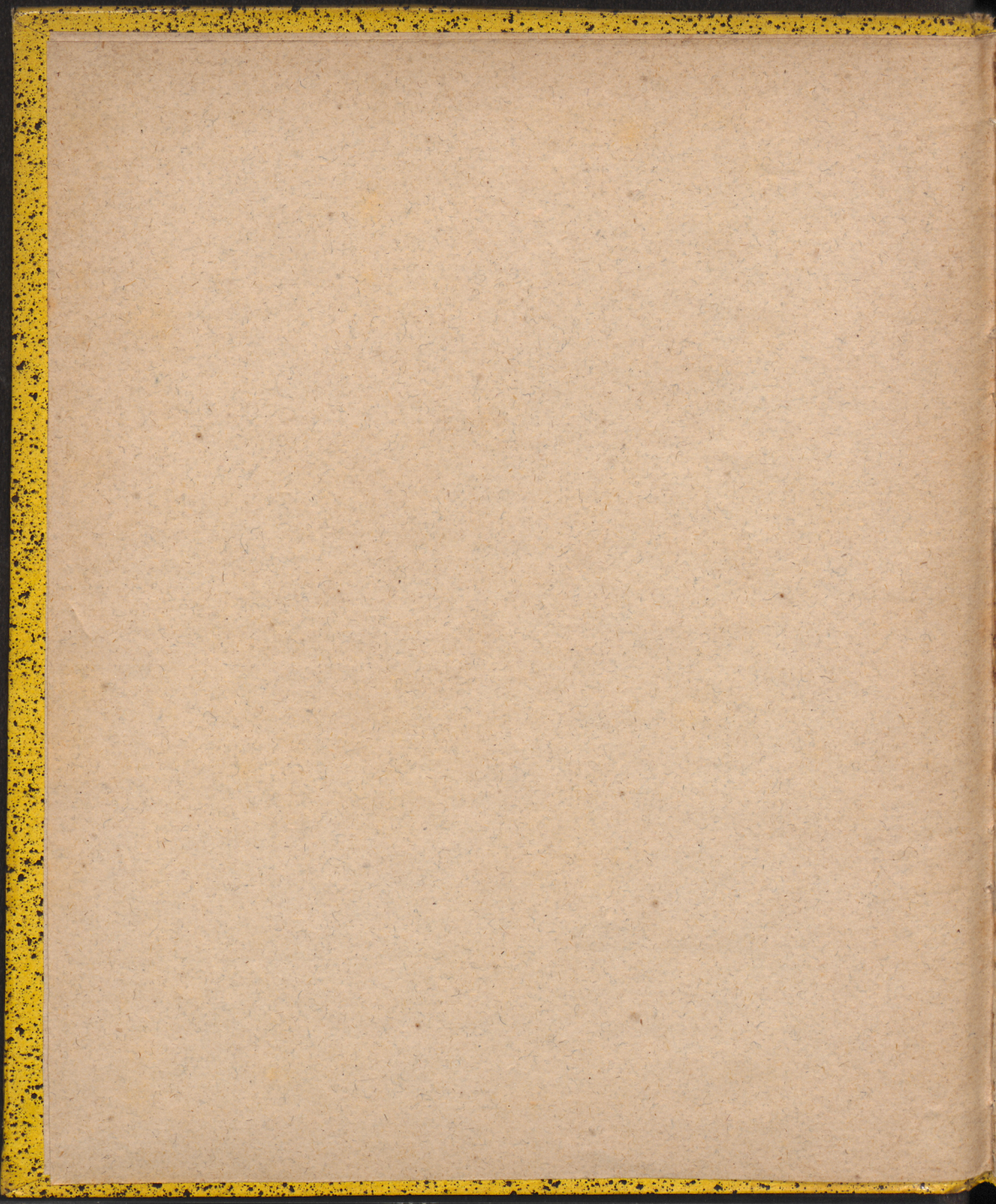

Huswedel, J.

**in A. Strelen,
uxor. Chr. Kirchberg.**

Rostock, 1639.

PROGRAMMA

^{Quo}
RECTOR

Universitatis Rostochiensis,

JOHANNES HUS-
WEDELIUS, Phil. pr. Prof.

AD EXEQUIAS

Quas

MATRONÆ HONESTISSIMÆ
ANNÆ STRELENIÆ,
Matri desideratissimæ liberi mœstissimi

paratas cupiunt hora media prima in tem-
plo S. Mariæ.

*Omnes Academia Civēs officiosè & sedulo
invitat.*

ROSTOCHI,

Litteris NICOLAI KILII, Academ: Typogr.

Anno M DC XXXIX.

Ui mundum hunc in quo
vivimus mari, vitam in eo viventium,
navigationi comparant, non absurde
facere videntur. Prænavigamus enim
vitam, & quemadmodum in mari, ut Poëtarum La-
tinorum princeps ait, Terræq; urbesq; recedunt: ita
in hoc rapidissimi temporis cursu primum abscon-
dimus pueritiam, deinde adolescentiam, deniq; il-
lud inter juvenem & senem mediū, quicquid est, in u-
triusq; confinio positum: deinde ipsius senectutis
optimos annos. Novissimè incipit ostendi publico
finis generis humani. Scopulum illum esse puta-
mus, ad quem naufragij sit periculum: portus est,
votis etiam expetendus, nunquam recusandus. In
quem, si quis intra primos annos ætatis delatus est,
non magis queri debet, quam qui cito navigavit.
Alium venti segnes ludūt, ac detinent, lentissimoq;
tranquillitatis tædio lassant: alium pertinax flatus
vel secundus perfert celerrimè, vel adversus etiam
rejjcit & in periculū adducit. Nōne omnes hæc vera
esse experimur in utroq; sexu, omni ætate. Perven-
iunt in hunc portum pueri, puellaq;, adolescentes,
virgines, mariti, cælibes, nec infrequentius quam
decrepitæ defloccati senes. Rectè ergo faciunt,
qui in hoc mari navigant, si portum singulis mo-
mentis ante oculos habeant, progressus ad illū quo-
tidianos advertant, & singulis diebus, hebdomadis,
men

57
mensibus, annis, accessionis propinquitatem considerent. Habent enim singula tempora mortem suam, cuius finis & summa illud momentum est quo oculos claudimus, atq; ita clausis oculis ad vitam, quam à primo vite momento ingredi cepimus, exitum pervenimus. Hęc in mentem cum venirent, indicto funere breviter præfari operæ duximus. Indictum vero id est, matronæ primariæ ANNÆ STRELENIÆ, ea in hanc lucem edita est, Anno 1583, die 5 Sept. hæc in urbe Rostochio, ex primarijs, honestis & pijs parentibus, Pater ei fuit M. VALENTINUS STRELENIUS, Vir honestissimus ac doctissimus, iudicij Megapolitani Protonotarius. Mater ANNA MAREN, mulier pia & matrimonialium virtutum aliarum studiosissima. Avus paternus vir itidem Prudentissimus Dn. JACOBUS STRELENIUS, Consul Strelenij in Silesiâ bene meritus; cuius uxor, hujus nostræ avia paterna fuit matrona honestissima, ANNA von Seyten. Avus maternus Dn. RUDOLPHUS Macke / Vir integerrimus, civis primarius. Avia materna MARGARETA Gerdes, sexus & conditionis fæmininæ ornamentum, Ex his parentibus pijs & honestis, cum orta esset hæc nostra piè defuncta & in hanc lucem edita, suæ pietatis Christianæ primum officium esse putarunt ut recens natam ad flumen regenerationis ac renovationis deferrent, ac labe naturali pollutâ Spiritu & unda mundari curarent: Alterum ut mû-

datam dignè accepto Christianismo alerent atq; e-
ducarent, quæ cum utriusq; parentis cura quidem
communis esset, matri tamen potissimum incum-
bebat, quæ singulari studio id egit, ut non corpus
tantum lacte materno cresceret, sed ingenium quoq;
suo affectu inbueret, ingenium excoleret, mores or-
naret, animum pietatis, castitatis & modestiæ stu-
dio ad virtutes domesticas honestæ virgini conveni-
entes adsuefaceret. Quod studium ita cessit, ut ^{509m}
parentum naturalis erga crescentem & adolescen-
tem cum ætate pares progressus faceret, paria incre-
menta sumeret, ac præter parètes, alios etiam in sui
amorem paulatim pertraheret. Hoc pietatis & o-
bedientiæ studio, transegit ætatem primam, ut piæ
& honestæ virgini conveniebat, usq; ad annum æ-
tatis vigesimum se undum, quo eam legitime in-
matrimonium petijt atq; inpetravit à parentibus
vir honestissimus Dn. CHRISTOPHORUS Kirchberg /
civis & cerevisarius hac in urbe, inter centumvi-
ros haud postremus. In ejus conjugali societate
fortunata, concordi, tranquilla, vixit ad sedecim,
annos & liberos in ea ternos produxit, quorum pri-
mus ALEXANDER Kirchberg / J. U. D. Consultissi-
mus, alter VALENTINUS Kirchberg / civis primarius
& hac in urbe cerevisarius. Tertia in hoc liberorū
ordine fuit filia unica ANNA, quæ Dn. MARTINO
Scheffern / aromatario in hac civitate præcipuo nu-
pue

87
psit & adhuc feliciter super est. Haecenus prospera quidem navigatione & secundo fortunæ flatu hæc nostra pie defuncta usa fuerat; quæ vero tunc orta est procella eam deinde non mediocriter turbavit nec sine singulari damno ac periculo ad scopulum detulit, ad quem ipse maritus anno ætatis trigesimo nono vitæ suæ naufragium fecit, ipsa tamen salva & incolumis evasit, & viam hujus vitæ quæ restabat, in viduo statu per annos octo decim, pie atq; honeste ut viduam Christianam decebat, emensa absolvit. Negotia quibus hoc viduitatis tempus transegit præcipua fuerunt, cultus Dei, frequens auditus verbi divini, Sacramentorum usus, liberorum educatio & rei Oeconomicae fidelis administratio. Quo in cursu licet non omnia semper evenerint prospera, ut sunt res humanæ, tamen cum & filij ad ætatem virilem pervenissent, & filia in honesto ac fortunato matrimonio floreret, pro ingenij humani indole tum demum promittebat sibi constantiorem, quam hæcenus experta fuerat fortunæ secundæ favorem, & ex liberorum felicitate lætitiâ. Verum Deo longè aliter visum fuit, cujus cogitationes plurimum à nostris abeunt, atq; longè alijs vestigijs ingrediuntur, qui die ultimo Februarij nuntium ei misit peracti in hac vita itineris, morbum initio haud ita gravem, quiq; vivendi finem ei putetur allaturus; is tamen unius tridui spatio ita

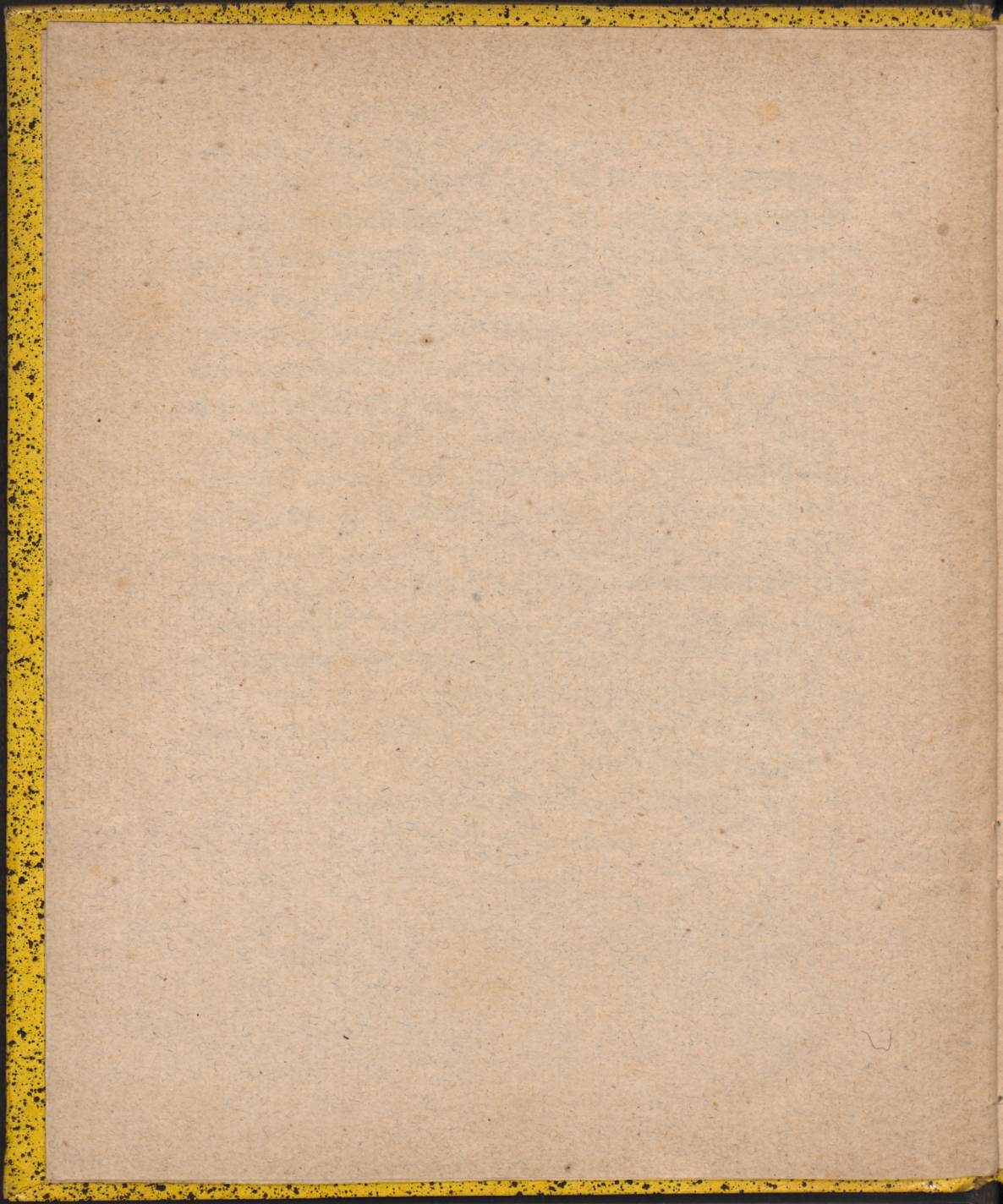
crevit, ut & egram in lectum conficeret, & minari
majus periculum, quam pro opinione, videretur,
Die 8. Martij cum haud dubie persentisceret, hujus
vitæ termino, quem portum esse initio diximus nō
scopulum, se propiorem paulatim fieri, quo viatico
in priori navigatione usa fuerat, quoties postulabat
necessitas, idem sibi prospiciendum, ut eo felicius
in portum adpelleret, putabat. Itaq; Reverendū
Virum Dn. CHRISTIANUM MICHAELIS Ecclesie pa-
storem ad se vocari voluit, apud eum per seriam cō-
fessionem inutili & sordida peccatorum sarcina se
exoneravit, ac vera fide ad Redemptorem suum con-
versa, corporis ac sanguinis Domini Sacramento
usa ad exemplum antiqui Simeonis dimitti atq; in
coelestem societatem admitti desideravit. Ita igitur
instructa hoc suum desiderium non voto magis
& animo, quā & verbo & voce testata est. Deum suis
peccatis merito iratum, jam omnem offensam de-
posuisse, in gratiam se recepisse, ut & ipsa suis debi-
toribus remiserit, quicquid offensæ in animo suo
ab ijs ortum sit: igitur certam se esse de gratia & mi-
sericordia divina, quæ pios & gratiosum Dei auxi-
lium inplorantes nunquam destituat, semper co-
mitetur, semper prosequatur. Hanc sibi fiduciam,
natam esse ex tot luculentis verbi divini sententijs
ac testimonijs, quæ in promptu habebat, cum dice-
ret, Domine, si tua solius gratia potiri mihi liceat,
nihil

nihil est quod in hoc mundo magni faciam. Et si
cordis anxietas magna urgeat, tamen spem gratiæ
& auxiliij divini tanto majorem esse, quæ omne
illud pondus non levius tantum reddat, sed omni-
no auferat atq; in salutarem lætitiã convertat.
Domine, in manus tuas commendo Spiritum meũ
tu Deus redemisti me & extra omnem periculi ac
mortis aleam in tuto collocaſti. Hoc ſententiarum
genere cum animus piæ matronæ abundaret, mirũ
non eſt, ſi plena fiduciæ, plena conſolationis & ſpei
Chriſtianiæ in portum, anno ætatis 56. invec-
ſit, ubi fruitur vita & lætitiã linguam & mentem
humanam ſuperãte, quam poſt prophetam, Ethni-
cus etiam vates nõ exprimendo, exprimere voluit,
cum ſcriberet, *ὅτε γὰρ οὐκ ὀπίθετα τὰ ἰδὲ ἐνδράσιον ἂν ἴπα-
κυσά, ἔτε νόον ἀείληπτα.* *Non hæc humanis oculis objecta
fuerunt, Non aures capiunt, minor eſt anguſtia mentis.*
Quæ licet ita habeant, tamẽ haud dubium eſt, quin
ſuſceptiles liberi & propinqui hoc matris, quæ per
ætatem diu etiam ſuperelle potuiſſet, de ceſſũ in tri-
ſtitiã & luctum haud levem conjeãti ſint, quem
amor quidem naturalis inperat, modum tamen
Chriſtiana noſtra profeſſio inponere debet, quæ vo-
luntatem Dei nobis exponit, ad quam noſtra for-
mari debet; quæ providentiã ejus nobis com-
mendat, per quam nihil omnino fieri poteſt ac de-
bet, quod non fiat juſto tempore, juſto ordine, ju-
ſto

sto modo: quæ nostram nobis conditionem in ani-
mum revocat, qua fit ut vita nemini detur manci-
cipio, omnibus usu, qui pro ordinatione providen-
diæ divinæ huic quam isti, vel illi, diuturnior vel
brevior contingit. Quæ & alia si rectè consideren-
tur & vera fide accipiantur, nihil est quod immodi-
cam tristitiam & luctum, si non totum tollere,
saltem ex parte minuere atq; mollire per temporis
diuturnitatem queat. Nos vero cives Academici
nostro quoq; officio satis facere par est, & propter
defunctam & propter nos ipsos. Videmus nostræ
quoq; navigationis fortunam, quam ea facile mu-
tari possit: faciamus alteri, quod nobis fieri opte-
mus, quod caritati Christianæ convenit, quod
communis etiam humanitatis officia flagitant.
Commendemus una opera Deo nostram, urbis, A-
cademiæ, provinciæ incolumitatem, qua incolumi-
nostra continetur incolumitas, & æternitatem co-
gitemus. P. P. Rostochij sub sigillo Recto-

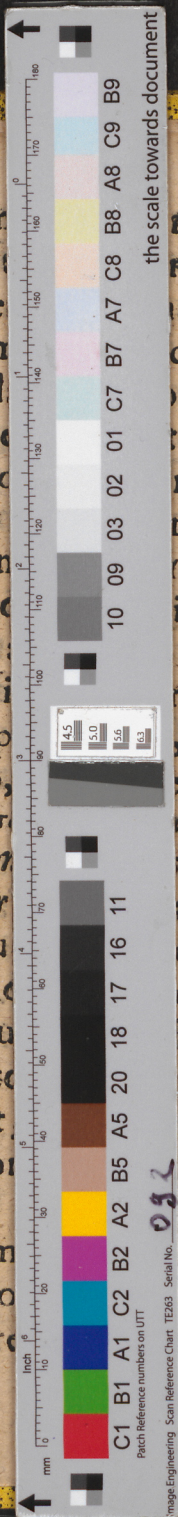
ratus die XIII. Martij Anno

Ch. M DC XXXIX.

nihil est quod in hoc mundo m
cordis anxietas magna urgeat,
& auxiliij divini tanto majore
illud pondus non levius tantum
no auferat atq; in salutarem l
Domine, in manus tuas comm
tu Deus redemisti me & extra
mortis aleam in tuto collocasti
genere cum animus pia matron
non est, si plena fiducia, plena co
Christianæ in portum, anno
sit, ubi fruitur vita & latitia li
humanam superate, quam post p
cus etiam vates nō exprimendo,
cum scriberet, *ἢτε γὰρ εἰς ὀπίθεον
καὶ εἰς ἄλγεα, ἢτε νόω περιλήπτα.* Non hac hui
fuerunt, Non aures capiunt, minor
Quæ licet ita habeant, tamē hau
superstitēs liberi & propinqui he
ætatem diu etiam superesse potu
sitiam & luctum haud levem co
amor quidem naturalis inperat
Christiana nostra professio inpor
luntatem Dei nobis exponit, ad
mari debet; quæ providentiam
mendat, per quam nihil omnino
bet, quod non fiat iusto tempore

m. Esti
m gratia
æ omne
d omni-
nvertat,
tum meū
riculi ac
ntiarum
et, mirū
is & spei
invecla
mentem
, Ethni-
voluit,
v d' ewa
objecta
mentis.
est, quin
quæ per
sū in tri-
, quem
tamen
quæ vo
tra for-
s com-
ac de-
ine, ju-
sto